

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Modi LX Sacrae Orationis variè Formandæ

Kojałowicz, Kazimierz Wijuk

Antverpiae, 1668

Modus XXXIX.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69292](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69292)

MODUS XXXIX.

Solum nonnunquam antecedens, aut consequens probatum, totam sufficiens est constituere orationem. Unde sequitur, posse quoque ex Antecedente Accessum & Exordium, formari: ut consequens probetur: & posse consequens in Exordio poni: sicut & conclusionem Syllogismi, initio Syllogismi. Sed tunc, iterum, in fine, consequens aut conclusio repetitur, aut affectus proportionati materiae, subjiciuntur. E.g. Domin. 15. à Pent. supra illa verba. *Ecce defunctus efferebatur*, posset formari tale Enthymema. Spectaculum acerbum, communis in uno mortalitatis, proponitur. Ergo merito, magna reflexione expendendum: & inde, oratio à consequente inchoari. Nimirum incurii sumus, si adhuc hodiè, per varia divagamur: & non toto animo huic tumulo affigimur. Res nostra agitur, nostra omnino, & non solius viduae Matris: quod ut credatis, ostendam hunc juvenis unius tumulum, esse communis mortalitatis spectaculum. Rursus, posset item, supra illa verba Dominicae primae post Pentecost. *fecit cenam magnam & invitavit multos*, hęc constitui argumentatio. Qui vocat ad cenam, est Christus: Ergo est parendum: & tunc; antecedens aptum esset obire vices Exordii. Consequens autem, deberet probari & perurgeri. Sed sit aliqua, pro more, præcepti principalis.

PRA-

P R A X I S.

Dominica VI. per Pascha.

Hac dixi vobis ut non scandalizemini, Joan. 16.

Accessus & Propositio. Quomodo discipulis periculum scandali imminebat, ex Christi passione: ita sæpè, probis etiam viris, occurrit ex malorum successibus & adversitatibus bonorum, quod eas, pro signis irati numinis habeant. Ne ergo in talibus occasionibus scandalizentur, demonstrabo, contrarium: quod nihil in mundo pati, sit signum in signe, graviter irati numinis.

Confirmatio, per Enthymema.

Antecedens nihil in mundo pati, est signum, quod Deus aliquem, à sua cura abjecerit. Consequens. Ergo non debent bonos, scandalizare mali, quando non patiuntur. Hujus Enthymematis, Antecedens solum probatum, facile constituet orationem: cum consequens, apertè sequatur, aut breviter inferatur. Paradoxum videri posset, quod proponitur nisi id, tam clarè sacræ literæ docerent, quod nullus dubitandi locus relinquatur Ezech. 16. *Auferetur zelus meus, à te, nec irascar amplius, quis non diceret hoc promisso felicem Jerusalem? sed nimium quam infelix: cum mox subjiciatur. Ergo & tu, confundere, & porta ignominiam tuam, quod significat, illum à quo Deus aufert zelum suum, ne illi malum immittat: sibi relinqui, & à cura Dei abjici, quæ ira Dei, gravissima est.* Explicat idem

August.

August. Serm. 37. de verbis Domini tali proposita
 quaestione. *Vis nosse, nulla pena, quanta sit pena? Da-*
videm interroga, qui ait Psal. 9. Irritavit Dominum
Peccator. Quare, quid vidisti? vidi peccatorem im-
punè luxuriantem, & exclamavi. Irritavit Domi-
num peccator. Quare hoc dixisti? Vide quid sequitur.
Secundum magnitudinē irae suae non quaret: ideo nem-
pè non exquiret, quia multum irascitur. Origen, ho-
mil. 8. super Exod. misericordiam Dei cum Justi-
tia comparaturus. Vide inquit misericordiam, &
pietatem, & patientiam boni Dei, quando vult mise-
reri: & indignari se dicit & irasci, sicut per Jerem.
cap. 6. ait dolore, & flagello castigaberis Jerusalem,
uti ne abscedat anima mea abs te. Hæc, si intelligis,
miserationis vox est. Vis audire indignantis Dei ter-
ribilem vocem? laudi, quod dicit per Oseam cap. 4.
ubi cum enumerasset multa nefanda quæ Jerusalem
commiserat, addit. Non visitabo super filias vestras,
tum fornicantur, neq; super sponsas vestras, cum ma-
chantur. O voces, nisi utraque aure obsurduerimus
gravissimas. O iram ingentem Dei! non punire,
nec sinere malos taliquid pati. Verum, non ita id
sentiendum, ut in solis improbis, illud sit verum:
nihil pati, esse signum irati Dei. Universim hæc
persuasa esse debent. Deus enim, quem diligit ca-
stigat, & quem non castigat non diligit, soli illi, ab
ira Dei, & interitu apud Ægyptios, atq; Ezechielé li-
beri; qui crucis signo litera Tau insigniti: nec causa
rei difficilis scilicet, quod qui ad verba non sentiunt

facile fortunæ blanditiis corrumpuntur, ac pereunt Psal. 52. *In labore hominum non sunt, ut cum hominibus non flagellabuntur: ideo, tenuit eos superbia, operti sunt iniquitate & impietate sua. Fieri non potest, ait Græcus Poeta, ut fortuna, mentem habeat & Seneca Epist. 94. quasi ista contraria sunt: bona fortuna, & mens bona denique Horatio iudice. Naturam plerumq³ fortuna corrumpit. Sed habemus, firmiorem bis sermonem scripturæ, quæ narrat de opulentissimo epulone, apud D. Lucam; tot illum bonis abundasse, ut in plures quoque annos, abundè desiderata sufficerent. Quid inde? Purpura, bisso, delicatis vestibus, epulis blandis; fortunæ utique indulgentis blanditiis, ferrea viscera, crudelis anima nutriebat: teste Chrysol. unde, & sepultus in inferno. De Salomone D. August. lib. 15. de Civit. Dei cap. 19. *Bonis initiis, malos exitus habuit, dat statim causam. Quippe secunda res, quæ sapientum animos fatigant, magis huic obfuerunt: quam profuit, ipsa sapientia. Abundantissimè rem totam Isai cap. 26. v. 10. edisserit: quando, hæc loquentem Deum iuducit: Misereamur impio, & non discet justitiam facere in terra sanctorum iniqua gessit, & non videbit gloriam Domini. Hoc est; fiat, ut bonis malus fruatur: & ut nihil mali patiantur, qui in terra Sanctorum degunt, & recti videntur, hinc sequetur, ut dediscant Justitiam, scelesti evadant: Audiit Bernardus Ser. 42. in Cant. & rem nostram concludens, pro nobis, merito locutus. Tunc non-gis irascitur Deus, cum non irascitur. Misereamur, inquit, impio, & non discet Justitiam. Misericordiam**

diam

diam hanc, ego nolo; super omnem iram Misericordia ista, sepiens mihi viam Iustitie. Volo, irascaris mihi Pater misericordiarum, sed illa irâ, qua corrigis devium: non qua, extrudis de via. Illud nobis, benigna tua adversio parit: hoc, formidolosa, nutrit dissimulatio. Cum enim, sentio, te iratum: tunc maxime confido propitium. Etenim, cum iratus fueris, misericordia recordaberis. Attendite ad hæc, piæ animæ, ut cum successus aliorum: & vestras partimini adversitates, non scandalizemini. Felicissimus, quisquis extrema quæq; patitur, dum Deum amicum habet: Infelicissimus, quisquis indulgentissime à fortuna fovetur, dum Deus, illi inimicus est. Delphinum Camer. pinxit, in mari ludentem, cui inscriptum, *Metuenda procella*. Taurum alter, liberè per pascua vagantem, cui præfixum, *Devotus victima*. Hæ sunt spes, continuo gaudentium: & nihil adversi tolerantium: Hi sunt, super quos inclamat D. Præsul. Hippo. in Psal. 72. *Attende illos superbos, illos indisciplinatos; attende taurum devotum victima, permissum errare liberè, & vastare, usque ad diem occisionis, O Domine! O Pater, misericordiarum! Hæc mihi sit consolatio, Job. 6. ut affligens me dolore, non parcat. Vel sanguine subscripsero, quod cum Greg. lib. 7. opto. Qui ideo, hic quibusdam parcat, ut eos in perpetuum feriat: ideo me hic feriat, ut hic non parcendo, in æternum parcat.*